

[Industriministeren]

slag om, uanset om det drejer sig om store eller små privatiseringer.

I det her tilfælde er der tale om en privatisering, som ganske rigtigt, som det er blevet fremhævet af en del ordførere, egentlig blot bringer loven i overensstemmelse med den praksis, der har været gennem flere år. Det er også noget, for så får vi nemlig det rigtige lovgrundlag til at køre disse ting. Man får rent faktisk lov til privat at udøve den virksomhed, som man har kørt som privat hele tiden. Det er samtidig et svar til nogle af de ordførere, som har stillet spørgsmål om statens indflydelse.

Med hensyn til at gøre det også reelt, ikke kun som et privatiseringsforslag som sådan, og stille Folketinget lidt friere fremover kan jeg meddele, at jeg under udvalgsbehandlingen har til hensigt at stille et mindre ændringsforslag til § 5, stk. 2, der vedrører statens tilskud til velfærdsarbejdet. Hensigten hermed vil være, at man ikke som hidtil fastlåser statens andel til et bestemt beløb, et minimumsbeløb, så den til enhver tid svarer til erhvervets andel.

Jeg har ganske vist ikke nogen aktuelle planer om at skære ned på statens bidrag – det være også et svar til fru Sonja Albrink med hensyn til serviceniveauet i 1990 – men af hensyn til statens almindelige udgiftspolitik i fremtiden finder jeg det mest rigtigt, at der skabes mulighed for, at man ved vedtagelser fremover har en vis fleksibilitet med hensyn til det statslige bidrag. Så dette forslag vil blive stillet under udvalgsbehandlingen.

Med hensyn til det sidste spørgsmål, om det modsvarer de 10 personer, der overgår, vil det ikke være nogen ændring for velfærdsrådet alt i alt. Det er også derfor, det egentlig er en svær debat at føre, som visse ordførere har sagt. I realiteten er der ingen ændring; det er en ajourføring, således at loven svarer til de faktiske forhold.

Velfærdsrådet har altså det samme mandskab, som de hele tiden har haft, men det, der sker, er, at rådet nu får en større bevægelsesfrihed med hensyn til, hvad de vil bruge pengene til. Det er de samme penge, og det er de samme lønningspenge, de har til rådighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om erhvervsfremme.

Af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt).

(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bjørn Westh (S):

Det er et stort forslag, der er lagt frem, i hvert fald med hensyn til paragraffer og bemærkninger, men indholdet er ikke så forfærdelig meget. Der står da også i bemærkningerne, »at lovforslaget alene beskriver rammerne for erhvervsfremme, men ikke de konkrete tiltag baseret på en mere langsigtet erhvervspolitisk strategi.«

Man kan sige, at det er der selvfølgelig gode grunde til, for regeringen har vel ikke nogen langsigtet erhvervspolitisk strategi. Det er ikke særlig lang tid siden, regeringen her i Folketinget sammen med Fremskridtspartiet gennemtrumfede massakren på erhvervsfremmeordningen i finansloven. Det er selvfølgelig et voldsomt udtryk at bruge; ikke desto mindre var det det udtryk, Industrirådet brugte i sit brev til industriministeren den 6. december 1989.

Jeg vil gerne sige, at vi finder sådan set ikke i Socialdemokratiet, at der er noget vigtigere at beskæftige os med herinde end at få mere gang i beskæftigelsen, få mere gang i produktionen, så vi kan få gjort noget ved arbejdsløsheden og gældsproblemerne. Derfor havde vi hellere set, at det her havde været en egentlig målsætningsdebat om, hvordan og hvor meget vi kan skubbe på en god erhvervsudvikling i Danmark. Derfor har Socialdemokratiet bedt om en forespørgselsdebat her i Folketinget, så vi kan diskutere indholdet i erhvervspolitikken.